

Hriech

Hriech nie je iba odmietnutím Boha a jeho plánu pre nás, ale aj nástrojom našej bolesti a deštrukcie života

„Ak hovoríme, že nemáme hriech, klameme sami seba a nie je v nás pravda. Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: odpustí nám hriechy a očistí nás od každej nepravosti. Ak hovoríme, že sme nezehrešili, jeho robíme luhárom a nie je v nás jeho slovo.“ (Jn 1, 8 – 10)

Vojak, slúžiaci v Indonézii, si kúpil na trhu opicu. Bol totiž sám a chcel mať nejakého spoločníka v živote, s ktorým by mu bolo veselšie. Keď si ju vzal na ruky a začal sa s ňou hrať, spozoroval, že je akási štekľivá, či skôr precitlivená na dotyk v oblasti pásu. Najskôr tomu nevenoval pozornosť, no však čím dlhšie sa s ňou hral, začalo mu byť jasné, že to nie je iba štekľivosť, ale skôr reakcia na bolesť. To ho viedlo k tomu, aby preskúmal, čo tam je. Ako rozhrnul srst', ihneď zbadal na koži odreninu. Keď rozhrnul ešte viac, objavil tenký drôt omotaný okolo celého pása úbohého zvierťa. Bol úplne napnutý a bolo vidieť ako sa zarezáva do kože. Nevedel odkiaľ sa tam drôt dostal, ale jedno bolo isté. Keď bola opica ešte malá, ktosi ju omotal okolo pása drôtom a nikdy viac ho už neodstránil. Ako opica rástla, drôt sa stále viac a viac zarezával do jej tela. Večer sa pripravil na malý zákrok. Jemne ostrihal srst' okolo miesta drôtu a potom veľmi opatrne preštikol kliešťami drôt. Stiahnutá koža sa začala pomaly narovnávať a bolo vidieť, akoby záchvev úľavy prešiel po celom tele zvierťa. Krátko po tomto chirurgickom zákroku opica ešte stále ležala na stole, pokojná, a trpezlivo pozerala svojimi užasnutými očami na svojho osloboditeľa. Chvíľu len tak nehybne ležala, akoby nechcela veriť, že je už po tom. Potom zrazu vyskočila, skočila na zem, a zas hore na stôl, až nakoniec sa zavesila vojakovi na krk, štekľajúc čosi nezrozumiteľné. Vojak cítil túto jej neopísateľnú radosť, a vidiac ju ako sa ku nemu túli, si uvedomil, že malá opica robí to, čo robila, keď bola malá a cítila radosť. Zavesila sa na krk svojej mame a pevne sa ku nej pritúlila.

Svet zmenil pohľad na hriech. Mnohí výrobcovia týmto pojmom doslova ochucujú a ozdobujú svoje výrobky a reklamy, aby boli príťažlivejšie. Žartuje sa o ňom, akoby bol tou najnevinnejšou vecou na svete. Zdá sa, že súčasný človek sa už hriechu nebojí. Má strach zo znečistenia ovzdušia, z cholesterolu, zo zákerných chorôb tela, z teroristov, z vojen, ale hriech preňho stratil niekdajšie nebezpečenstvo.

Prieskum verejnej mienky o tom, čo ľudia považujú za hriech, by nás asi vydesil, pretože dnes je relatívne všetko, teda aj hriech. Argumentácia „a čo je na tom zlé?" má magickú silu rozptýliť akékoľvek výčitky svedomia. A keď sa už predsa len pripustí nejaké zlyhanie, radšej sa hovorí o chybe, lebo „mýliť sa je ľudské".

Čo je vlastne hriech? Hriech je obrátiť sa Bohu chrbtom, odmietnuť to, k čomu nás pozýva, a robiť si po svojom. Je to útek od toho, pre čo sme stvorení – je to útek od Lásky.

Človek nehreší pre hrešenie, ale preto, že chce získať čosi viac. Dobrovoľne si nikdy nevyberáme niečo, čo by sa nám nepáčilo, čo by nás nepríťahovalo, čo by nám nesľubovalo zlepšenie momentálnej situácie. Bohu sa obraciame chrbtom práve preto, lebo si myslíme, že inde dostaneme viac, ako nám ponúka On. Hriech vždy priťahuje, okúzľuje. Je to osvedčená a inteligentná taktika diabla. Sľubuje niečo na prvý pohľad dobré, ale potom sľub nejako prekrúti a vezme nám aj to, čo sme mali. Hriech teda znamená naletieť na príťažlivé klamstvo.

Veľa ľudí stráca vieru len z toho dôvodu, lebo žije v hriechu.

Čím menej vnímajú ľudia svoje hriechy, tým zvedavejší sú na cudzie. Nehľadajú, čo by mohli napraviť, ale do čoho by sa mohli zadrapiť. Keďže nemôžu seba ospravedlniť, sú pohotoví iných obviňovať. (sv. Augustín)

Otázky na zamyslenie:

- 1. Je pre mňa hriech hriechom alebo som ho tiež zrelativizoval/a?*
- 2. Čo robím, keď zhreším?*
- 3. Čo mi hovoria tieto hriechy: pýcha, lakomstvo, smilstvo, hnev, závišť, obžerstvo, lenivosť?*